

ΑΚΡΩΤΗΡΙ ΓΑΛΑΝΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

ΕΥΗΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

II

Με το να τραγουδώ πολύ
τη βροχή και την άνοιξη
νοιώθω συχνά τις λέξεις
αφορισμένες απ' το νόημά τους
γι αυτό φορά στα χείλη
ένα βαθύ συναίσθημα αδάκρικο
περίπου
όπως
όταν
ουρανοκρούστες άνεμοι
τυραννούν την κοιλάδα
κι εσύ
αναζητάς ζεστασιά στις τσέπες του εαρινού πανωφοριού σου.

III

Μα εγώ κυανολάτρις και αμετανόητη
αυτοενδοσκοπούμαι γράφοντας
σε παραλία νοερού φωτός αυτοεξόριστη
παρέα
με μια τρελλή φωτιά χαράς στα μάγουλα
και άλλες τόσες συνομολογούσες λέξεις!
